

РЕШЕНИЕ

№ 2599

гр. София, 20.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 20.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2162** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Г., гражданин на И., ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв. Р., срещу решение № УВР-7/05.02.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Конкретно сочи, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства от значение за случая, с което е допуснато нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ. Твърди се, че в решението липсва цялостна преценка на настоящата обстановка в И., поради което преценката на бежанската история не е обективна. Моли съда да отмени решението на интервюиращия орган при ДАБ – МС като незаконосъобразно и да върне преписката за разглеждане и произнасяне на административния орган.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ - МС, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност на обжалваното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното: С молба до ДАБ при МС с вх. № РД09-ВР-66 от 22.01.2020г. на отдел „Производство за международна закрила (ПМЗ)“ – кв. Военна рампа в Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ - МС, Д. Г., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., етническа принадлежност – персиец, вероизповедание – мюсюлманин шиит, семейно положение – женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на представени лична карта и шофьорска книжка в оригинал, издадени от Ислямска република И.. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

С писмо рег. № УП-6189/23.01.2020 г. на ДАБ, началник отдел “ПМЗ - кв. Военна рампа” е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-1062 от 14.02.2020г. директорът на Специализирана дирекция “М” - ДАНС е изразил становище, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България.

С покана рег. № УП-6189/22.01.2020-г. Д. Г. е поканен на интервю на 29.01.2020г. в 9:00ч. От протокол рег. № УП-6189/29.01.2020г. се установява, че на посочената дата интервюто не е проведено. След повторна покана рег. № УП-6189/ 29.01.2020г., на 04.02.2020г. с кандидата е проведено интервю по Глава шеста, Раздел Първи, чл. 63а от ЗУБ, резултатите от което са отразени в протокол. В хода на производството жалбоподателят заявява, че е напуснал страната си на произход легално с виза за България. Дошъл е с автобус през Турция, където прекарал три дни. Преди да подаде молбата си за статут се настанил за две седмици в хостел в С.. Бил настинал, не се чувствал добре. Твърди, че след пристигането си в С. е загубил международния си паспорт. Не е бил арестуван в И., но след като пристигнал в С., разбрал от адвоката си в И., че има призовка за съда, но не се е явил. Не е членувал в политическа партия или организация, не е бил обект на физическо насилие. Заминал за съвещание на фирмата, за която работел в [населено място]. Озовал се на протести против покачването на цената на бензина. При сблъсък със служители на властта приятелите му били задържани, а той успял да избяга. Останал няколко дни при свои роднини. След това се прибрал в дома си в Б. А.. Тръгнал на работа. След няколко дни получил уведомление да се яви в полицейския участък. Казал на жена си да напусне къщата и да отиде при баща си, а той отишъл при приятел и се обадил на адвоката си. Адвокатът му заявил, че разполага с два месеца до задържането и явяването му в съда. Предложил му в рамките на две седмици да му уреди виза за България за около 4000 евро. Платил и получил визата, като адвокатът му го посъветвал да не пътува със самолет, защото на летището охраната е много сериозна. Приятелите, с които бил на протеста били задържани и предполага, че са в затвора и са го издали. Заявява, че има недвижима собственост в И. и хубава работа, но е в България, защото не е сигурен за живота си. Иска да остане тук и да работи, да дойдат жена му и детето му. Страхува се, че тъй като не се е явил в съда и е участвал в протести ще му бъде наложено тежко наказание.

С решение № УВР-7/05.02.2020 г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно

неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Решението е връчено на адресата на 13.02.2020 г. и той е запознат със съдържанието му на език, разбираем за него. Жалбата срещу решението е подадена до АССГ на 18.02.2020 г.

В съдебно заседание жалбоподателят представя заверено копие от присъда от 14.01.2020г., издадена от 20-ти отдел на Революционен съд в [населено място], с която Д. Г. е осъден на смърт за „богохулство (вероотстъпничество), посредством поругаване на безгрешните имами и ислямската религия, чрез поместване на богохулни текстове, отпечатване на карикатури и снимки в социалните мрежи“. Съдът се е позовал и на миналото на „обвиняемия по отношение на последните бунтове“. Решението подлежи на обжалване.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от активно легитимирана страна - адресат на решението, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за основателна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – К. П., на длъжност младши експерт в РПЦ – [населено място], който е определен със Заповед № РД-05-200/23.03.2016 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, за интервюиращ орган.

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване на конкретни факти, въз основа на които се издава и съответна правна обосновка.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в особеното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила.

Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава V I, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 22.01.2020 г., а оспореният акт е издаден на 05.02.2020 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството пред решаващия орган при РПЦ - [населено място] при ДАБ - МС, с иранския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, макар в ускорена процедура, съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 9 изр.2 от ЗУБ, такова становище да не се изисква.

Независимо от горното, съдът счита, че оспореното решение е издадено при съществено нарушение на административно-производствените правила, довело и до несъответствие с материалния закон. Според настоящия състав, неправилно интервюиращият орган е приложил в случая ускорената процедура в производството

по общия ред.

За да отхвърли молбата на чужденеца за закрила, интервюиращият орган е приел, че същата е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът: т. 1 - се позовава на основания извън предмета на този закон и т. 2 – не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Според чл. 70, ал. 1 от ЗУБ при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ в срок от десет работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорената процедура в производство по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Следователно органът, след като изслуша бежанската история на конкретния молител за убежище, има правната възможност да издаде решение по чл. 70, ал. 1, като неговата преценка за това подлежи на съдебен контрол. За да е законосъобразно такова решение, следва освен да не се установяват предпоставките на чл. 8, ал. 1 и ал. 9, чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ и да е налице едно или повече от алтернативно предвидените обстоятелства в чл. 13, ал. 1, т. 1 - 14 от същия закон.

Конкретното решение е издадено в хипотезата на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, но съдът го намира за неправилно и не споделя становището, че в случая чужденецът се е позовал на основания извън предмета на закона и не е посочил никакви причини за основателни опасения от преследване.

В настоящия случай, видно от протоколите от проведените с оспорващия интервюта, заявената от чужденеца причина за напускане на страната му по произход – И. - е обоснована с конкретни опасения от преследване. Той заявява, че е получил призовка да се яви в съда във връзка с участието му в протест, че е напуснал страната и семейството си именно поради това, че е търсен да се яви в полицейския участък и в съда.

Интервюиращият орган е приел, че бежанската история е недостоверна, позовавайки се на някои противоречия в същата и липса на достоверност. От събраните доказателства се установява, че тези противоречия не опровергават обстоятелствата, които са от съществено значение за преценката дали молбата за закрила попада в обхвата на ЗУБ. Освен това, някои от тях не са в такава степен противоречиви, че да обосновават недостоверност на бежанската история, като се имат предвид обстоятелствата, свързани със събитията, в резултат на които чуждият гражданин е бил издирван и впоследствие осъден.

В съдебно заседание по делото е представена присъда от 14.01.2020г., издадена от 20-ти отдел на Революционен съд в [населено място], с която Д. Г. е осъден на смърт за „богохулство (вероотстъпничество), посредством поругаване на безгрешните имамы и ислямската религия, чрез поместване на богохулни текстове, отпечатване на карикатури и снимки в социалните мрежи“. Съдът се е позовал и на миналото на „обвиняемия по отношение на последните бунтове“. Документът е представен в заверен препис и с превод на български език. Той не е оспорена по реда на чл.193 ГПК. Представената присъда сочи, че изводите на решаващия орган в неговото решение, че жалбоподателят не сочи причини, релевантни по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, са необосновани, което прави постановения административен акт неправилен и постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Причините, които българският законодател урежда като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за закрила данни, като се отчита произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да даде или да се получава от държавата по произход. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай в интервюто чужденецът е заявил пред органа, че основната причина да напусне И. е фактът, че е търсен от официалните власти поради участие в демонстрация, тоест той изрично се е позовал в своята бежанска история на това обстоятелство. Действително не е заявил да е бил осъждан, но впоследствие е представил данни за издадена задочно срещу него присъда в държавата му по произход с наложено смъртно наказание. В тази връзка съдът приема, че историята на жалбоподателя сочи на данни за преследване и за реална опасност от такова.

Доколкото молбата на оспорващия попада в приложното поле на ЗУБ, това препятства възможността същата да бъде квалифицирана като явно неоснователна. Това е така, тъй като, както вече бе посочено, съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, за да е явно неоснователна молбата за закрила, освен някоя от допълнително изискуемите предпоставки посочени в т. 1 – т. 14, на първо място следва тя да не отговаря на условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, респективно чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, а в настоящия случай такива условия са налице.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че оспореният акт следва да се отмени. Преписката следва да се върне на интервюиращия орган за ново произнасяне по подадената от жалбоподателя молба за закрила със становище по чл. 74 от ЗУБ, след което същата, ведно със становището да се представи на председателя на ДАБ за вземане на решение. При новото произнасяне в образуваното вече производството по общия ред, следва да бъдат обсъдени в цялост и взаимна връзка всички представени от търсещия закрила документи, да се извърши нова преценка относно възможността за предоставяне на закрила при отчитане на опасността жалбоподателят да бъде засегнат от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ с оглед факта на постановената присъда и наложеното му смъртно наказание.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Д. Г., гражданин на И., ЛНЧ: [ЕГН], решение № УВР-7/05.02.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците.

ВРЪЩА преписката на Интервюиращия орган при РПЦ - София към ДАБ при МС за произнасяне със становище по чл. 74 от ЗУБ, след което същата, ведно със становището следва да се представи на председателя на ДАБ за вземане на решение, при съблюдаване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: